

Sygn. akt V Ka 399/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Janusz Chmiel

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności Janusz Smaga Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014 r.

sprawy:

K. W. /W./

syna K. i W.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 233 § 1 kk, art. 238 kk i art.234 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 23 kwietnia 2014r. sygn. akt IX K 572/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. (1) kwotę 420,00 złotych (czterysta dwadzieścia złotych) oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt **V Ka 399/14**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku sygn. akt IX K 572/12 uznał oskarżonego K. W. za winnego tego, że:

1) w dniu 2 lutego 2012 roku w R. na Komendzie Miejskiej Policji będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci portfela wraz z dokumentami w postaci karty kredytowej, dowodu osobistego, karty zdrowia i dokumentów w postaci umowy kupna-sprzedaży, do jakiej miało dojść w bliżej nieokreślonym dniu listopada 2011 roku w R. na szkodę K. W. przez K. K. (2) i złożył zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym zeznając nieprawdę na temat ww. okoliczności i wiedząc, że przestępstwo takie nie zostało popełnione, a tym samym fałszywie oskarżył o dokonanie tego przestępstwa K. K. wiedząc, że nie dokonał on tego czynu tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k., art. 238 k.k. i art. 234 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. - stanowiącego występki z art. 233 § 1 k.k., art. 238 k.k. i art. 234 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 233 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2) w dniu 12 marca 2012 roku w R. będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w Komendzie Miejskiej Policji w R. złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w sprawie o sygn. (...), (...), podając, iż około dnia 10 listopada 2011 roku w R. doszło do zaboru w celu przewłaszczenia mienia w postaci portfela wraz z dokumentami w postaci karty kredytowej, dowodu osobistego, karty zdrowia i dokumentów w postaci umowy kupna-sprzedaży, na jego szkodę przez K. K. wiedząc, iż zdarzenie takie nie miało miejsca, a tym samym fałszywie oskarżył o dokonanie tego przestępstwa K. K. wiedząc, że nie dokonał on tego czynu tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. - stanowiącego występki z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten na mocy art. 233 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

3) w dniu 10 listopada 2012 roku w Ś. przy ul. (...) z prywatnej działki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki V. (...) typ II w kolorze czarnym o nr rej. (...) wartości 1 000 złotych na szkodę P. B., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. - stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. i za czyn ten na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu wymierzone w pkt 1 - 3 kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 4 lat tytułem próby.

Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na zasadzie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. B.

kwoty 1.000 złotych w terminie 10 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. kwotę 504.00 złote tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu świadczoną na rzecz oskarżonego i kwotę 115,92 złotych stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, na podstawie art. 444 i 425 § 1,2 i 3 k.p.k. zaskarżył niniejszy wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 2,3 k.p.k wyrokowi temu zarzucił:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego K. W. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że

wyjaśnienia oskarżonego w zakresie kwestionowania dokonania kradzieży samochodu oraz twierdzeniom, iż tylko przypuszczał kto jest sprawcą kradzieży jego dokumentów, są wewnętrznie sprzeczne ale także nie wytrzymują konfrontacji z zeznaniami pokrzywdzonego, protokołem przesłuchania podejrzanego K. K., protokołem przesłuchania świadka P. P., protokołem przesłuchania świadka A. F., podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są stanowcze i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności;

2. w konsekwencji obrazę prawa procesowego, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na:

- bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony K. W. popełnił zarzucane mu czyny, w sytuacji gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

W konsekwencji podniesionych zarzutów apelacyjnych na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 k.p.k. wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. W. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała i to w stopniu wręcz oczywistym. Apelacja ta bowiem w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku całkowicie pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności złożonym w toku postępowania jurysdykcyjnego wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego, aby dopuścił się przypisanych mu przestępstw i ustalenia oparł na zeznaniach świadków P. B., K. K., A. F. i P. P.. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy

przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody

naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki których kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji

mając do wyboru dwie przeciwstawne wersje prezentowane przez oskarżonego na różnym etapie postępowania poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków oraz wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego

uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu jurysdykcyjnym tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny

dowodów- do czego zresztą był zobowiązany nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój

pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie złożonych w toku postępowania sądowego wyjaśnień oskarżonego na które to w istocie powołuje się skarżący, to wypada tylko zauważyć, że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Taka ocena tego dowodu nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Należy jednoznacznie stwierdzić, że materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, oraz pierwotne wyjaśnienia oskarżonego są jednolite w swej treści i tworzą logiczną całość. Z

kolei wyjaśnienia oskarżonego z toku rozprawy są zupełnie odosobnione i sprzeczne z zasadami logiki, co pozwala uznać je jako przyjętą przez niego dość naiwną i prostą linię obrony. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Również kwalifikacja prawna tych czynów nie budzi żadnych wątpliwości. Mając powyższe

na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Także wymierzone oskarżonemu kary tak jednostkowa jak i łączna pozbawienia wolności nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne zwłaszcza, iż ta ostatnia orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Z tych powodów i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

W zespole powyższych okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.